

James J. Hamula elder
a Hetvenektől

Az úrvacsora és az engesztelés

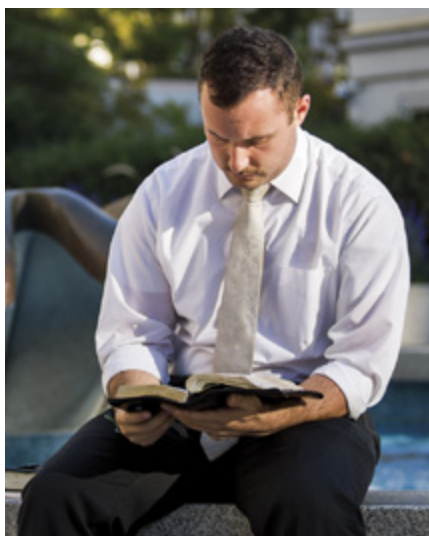
Az úrvacsora szertartásának mindannyiunk számára még szentebbé kell válnia.

Gecsemáné és Kálvária előestéjén Jézus még utolsó alkalommal összegyűjtötte tanítványait, hogy hódoljanak. Az egyik tanítvány jeruzsálemi otthonának felső szobájában voltak, és épp húsvét ideje volt.¹

Terítve voltak előttük az áldozati bárányból, borból és kovásztalan kenyérből álló hagyományos húsvéti fogások, Izráel szolgaságtól és haláltól való egykori megmenekülésének², valamint a jövőben bekövetkező megváltásnak a jelképei.³ Az étkezés végéhez közeledve Jézus vette a kenyeret, megáldotta, megtörte,⁴ adott belőle apostolainak, és ezt mondta: „Vegyétek, egyétek”!⁵ „Ez az én testem, mely ti éretetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”⁶ A pohár bort is hasonlóképpen vette kézbe, áldást mondott rá, majd ezekkel a szavakkal adta tovább a körülötte lévőeknek: „E pohár amaz új szövetség az én véremben,”⁷ „a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.”⁸ „[E]zt cselekedjétek az én emlékezetemre.”⁹

Jézus ilyen egyszerű, mégis mélyreható módon új szertartást vezetett be Isten szövetséges népe számára. Többé nem fogják állat vérént ontani vagy húsát fogyasztani egy eljövendő

Krisztus megváltó áldozatára várva.¹⁰ Ehelyett a már eljött Krisztus megtört testének és kiontott vérének jelképeit veszik és eszik az Ő megváltó áldozatának emlékezetére.¹¹ Aki részt vesz ebben az új szertartásban, az mindenki felé jelzi, hogy ünnepélyesen elfogadja Jézust a megígért Krisztusként, és teljes szívéből készen áll követni Őt és betartani a parancsolatait. Akik ezt teszik, és ezzel összhangban élnek, azokat elkerüli a lelki halál, és örök életük biztosítva lesz.

Jézus a következő órákban és napokban belépett a Gecsemáné kertjébe, elvitték a Kálváriára, majd győzedelmesen előjött az arimathiai József sírboltjából. Miután eltávozott tőlük, Jézus hú tanítványai Jeruzsálemből és környékéről a hét első napján összegyűltek „a kenyér megszegésére”¹², és ebben rendíthetetlenek voltak.¹³ Bizonyára nemcsak azért tették ezt, hogy megemlékezzenek eltávozott Mesterükről, hanem azért is, hogy kifejezzék értük hozott csodás megváltása iránt érzett hálájukat és abba vetett hitüket.

Figyelemre méltó, hogy amikor Jézus meglátogatta tanítványait Amerikában, közöttük is bevezette az úrvacsorát.¹⁴ Ennek megtétele során így szólt: „[L]egyetek mindig azon, hogy ezt megtegyétek”¹⁵, és „ez bizonyosság lesz az Atyának arról, hogy mindig emlékeztek rám”¹⁶. A visszaállítás kezdetén az Úr ismét bevezette az úrvacsora szertartását, hasonló utasításokat adva nekünk, mint amelyeket korábbi tanítványainak adott.¹⁷

Az úrvacsora szertartásáról azt mondták, hogy az „az egyik legszentebb és legszentségesebb szertartás az egyházban”¹⁸. Mindannyiunk számára még szentebbé kell válnia. Maga Jézus Krisztus azért vezette be ezt a szertartást, hogy emlékeztessen minket, mit tett a megváltásunkért, és megtanítsa nekünk, miként fordíthatjuk javunkra a megváltását és élhetünk ezáltal újra Istennel.

A szétépett és megtört kenyérral azt jelezzük, hogy emlékezünk Jézus Krisztus fizikai testére – a fájdalommal, csapásokkal és mindenféle kísértésekkel sújtott testre,¹⁹ arra a testre, amely oly gyötrelmet terhet viselte, hogy minden pórusából vérezt,²⁰ arra a testre, melynek húsát felsebezték, és melynek szíve megtört a keresztre feszítés során.²¹ Jelezzük abba vetett hitünket,

hogy bár ugyanezen testet lefektették, hogy a halálban nyugodjon, újra felemeltetett a sírból, hogy soha többé ne ismerjen betegséget, rothadást vagy halált.²² És a kenyeret magunkhoz véve azt is elismerjük, hogy Krisztus halandó testéhez hasonlóan a mi testünk is meg fog szabadulni a halál kötelekeitől, győzedelmesen fel fog támadni a sírból, és visszaállítatik örök lelkünkhöz.²³

A kis pohár vízzel azt jelezzük, hogy emlékezünk Jézus kiontott vérére és az egész emberiségért elszentelt lelki fájdalmára. Emlékszünk a gyötrelemre, mely hatalmas vércseppeket fakasztott Gecsemánében.²⁴ Emlékszünk rá, mily sebeket és korbácsolást tűrt el fogva tartói kezétől.²⁵ Emlékszünk a Kálvárián kezéből, lábából és oldalából kibuggyanó vérré.²⁶ És emlékszünk rá, ő maga hogyan idézte fel szenvedését: „...hogymilyen keservesek, azt nem tudod, hogy milyen áthatóak, azt nem tudod, igen, hogy milyen nehezen elviselhetők, azt nem tudod!”²⁷ A vizet magunkhoz véve elismerjük, hogy vére és szenvedése engesztelést hozott a bűneinkért, és hogy akkor engedi el bűneinket, ha befogadjuk és elfogadjuk evangéliuma tantételeit és szertartásait.

A kenyér és a víz tehát Krisztus megváltására emlékeztet minket a haláltól és a bűntől. A sorrend, mely szerint először veszünk a kenyérből, aztán a vízből, nem minden jelentőségtől mentes. A kenyér magunkhoz vétele saját biztosan bekövetkező személyes feltámadásunkra emlékeztet, mely többet jelent a test és a lélek pusztaság visszaállításánál. A feltámadás hatalma által mindannyian visszaállítatunk Isten színe elé.²⁸ Ennek valósága életünk alapvető kérdését veti fel nekünk. A lényegi kérdés ugyanis nem az, hogy élni fogunk-e, hanem hogy kívül fogunk élni a halálunk

után. Bár mindannyian visszatérünk Isten színe elé, nem mindenki marad majd ott Ővele.

A halandóság során mindannyiunkat beszennyez a bűn és a vétetek.²⁹ Életünkben előfordulnak olyan gondolatok, szavak és tettek, amelyek nem egészen erényesek.³⁰ Röviden: tisztátalanok leszünk. Jézus teljesen egyértelművé tette, mi a tisztátalanság következménye Isten színe előtt: „...semmi tisztátalan dolog nem lakhat... az ő jelenlétében”³¹. Ennek valóságára világított rá a fiatalabb Alma esetében az, amikor egy angyallal találkozáva olyan fájdalommal, kinnal és gyötrellemmel töltötte el a tisztátalansága, hogy azt kívánta, bárcsak a teste és a lelke is megszűnne létezni, hogy ne állíttasson oda Isten színe elé.³²

Az úrvacsoravétel folyamata megtanítja nekünk, hogyan válhatunk tisztává a bűntől és a vétectől, és állhatunk majd meg Isten színe előtt. Ártatlan vérenek ontásával Jézus Krisztus minden bűn és véték vonatkozásában eleget tett az igazságosság követelményeinek. Azután felkínálja nekünk, hogy tisztává tesz minket, ha eléggé hiszünk benne ahhoz, hogy

bűnbánatot tartsunk, és a kereszttelkéséssel kezdve a szabadulás minden szertartását és szövetségét elfogadjuk; majd elnyerjük a Szentlelket. A Szentlelket befogadva megtisztulunk és megszenteltetünk. Jézus nagyon egyértelművé tette ezt a tant:

„semmi tisztátalan dolog nem kerülhet be [Isten] királyságába, ...senki nem kerül be az ő nyugalomába, csak azok, akik ruházatukat... tisztára mosták a véremlben.

Most ez a parancsolat: Tartsatok bűnbánatot, mind ti földnek szélei, és jöjjetek hozzám és kereszttelkédjete meg az én nevemben, hogy a Szentlélek befogadása megszentelhesen benneteket, hogy szeplőtelenül állhassatok előttem az utolsó napon.”³³

Ez Krisztus tana.³⁴ Ha befogadjuk ezt a tant, és ennek megfelelően élünk, akkor lényegében megmosdunk Krisztus vérében és tisztává tétetünk.³⁵

Az úrvacsorai imák által kifejezésre juttatjuk, hogy elfogadjuk Krisztus e tanát és elkötelezzük magunkat, hogy e szerint élünk. Istenhez, a mi Örökkévaló Atyánkhoz esdekelve kijelentjük, hogy mindig emlékezni fogunk az Ő drága Fiára. Először arról tanúskodunk, hogy készek vagyunk emlékezni. Aztán pedig arról, hogy valóban emlékezünk. Ezt téve ünnepélyesen kötelezettséget vállalunk arra, hogy hitet gyakorlunk Jézus Krisztusban és a megváltásában, mellyel megváltott minket a haláltól és a bűntől.

Azt is kijelentjük, hogy be fogjuk tartani a parancsolatait. Ez ünnepélyes elkötelezettség a bűnbánat mellett. Ha gondolataink, szavaink vagy tetteink a mögöttünk álló napokban nem értek fel azzal, amilyeneknek lenniük kellett volna, akkor újra elkötelezzük magunkat az iránt, hogy az előttünk álló napokban még jobban összehangoljuk életünket az Ővével.

Következőleg azt kijelentjük ki, hogy készen állunk magunkra venni a Fiú nevét.³⁶ Ez ünnepélyes kötelezettségvállalás arra, hogy alávetjük magunkat a felhatalmazásának és az Ő munkáját végezzük, melyhez az is hozzátartozik, hogy minden szabáditó szertartásban és szövetségben részesülünk.³⁷

Amikor elkötelezzük magunkat e tantételek mellett, az úrvacsorai imákban ígéretet kapunk arra, hogy Lelke velünk lesz.³⁸ Mindent felülmúló áldás az, amikor újra megkapjuk a Lelket, mert a Lélek jelenti azt a tényezőt, amely megszentel és megtisztít minket a bűntől és a vétektől.³⁹

Testvérek, az idő és az örökkévalóság legfontosabb eseménye a Jézus Krisztus általi engesztelés, és Ő, aki véghezvitte ezt az engesztelést, megadta nekünk az úrvacsora szertartását, mely nem csupán emlékezni segít nekünk, hanem abban is, hogy a kegyelem e páratlan cselekedetének áldásaira igényt tarthassunk. Ha rendszeresen és megfontoltan veszünk részt ebben a szent szertartásban, az segít nekünk a keresztkelés után továbbra is magunkévá tenni és megélni Jézus tanát, a megszentelődés útján haladva végig ezáltal. Valóban, az úrvacsora szertartása segít nekünk mindvégig hűen kitartani és

ugyanúgy elnyerni az Atya teljességét, mint Jézus, kegyelemről kegyelemre haladva.⁴⁰

Tanúságot teszek Jézus Krisztus hatalmáról, mely mindannyiunkat megvált a haláltól és a bűntől, valamint papsága szertartásainak hatalmáról, az úrvacsorát is beleértve ebbe, melyek felkészítenek minket arra, hogy meglássuk Isten, meghozzá az Atya arcát, és éljünk.⁴¹ Részesüljünk az úrvacsorában a jövő héten, majd azt követően minden héten, mélyebb vágygal és komolyabb szándékkal, ezért imádkozom az Úr Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Máté 26:17–20; Márk 14:12–17; Lukács 22:7–18.
2. Lásd 2 Mózes 12; 4 Mózes 28:16–25; Kalauz a szentírásokhoz: húsvét.
3. Lásd 2 Mózes 13:12–13; Móziás 2:3–4; Mózes 5:5–8.
4. Lásd Máté 26:26; Márk 14:22; Lukács 22:19; 1 Korinthusbeliek 11:24. Amikor viszont Jézus a feltámadása után a nefiták között vezet be az úrvacsorát, akkor először megtöri, majd megáldja a kenyeret (lásd 3 Nefi 18:3).
5. Máté 26:26; Márk 14:22; 1 Korinthusbeliek 11:24.
6. Lukács 22:19; lásd még 1 Korinthusbeliek 11:24.
7. Lukács 22:20; lásd még Máté 26:28; Márk 14:24; 1 Korinthusbeliek 11:25.
8. Máté 26:28.
9. Lukács 22:19; lásd még 3 Nefi 18:11.
10. Lásd 2 Nefi 11:4; 25:24–25; Jákób 4:5; Alma 34:14; 3 Nefi 9:17, 19–20; Mózes 5:5–8.

11. Lásd János 6:51–57; 1 Korinthusbeliek 11:24–26; Tan és a szövetségek 20:40.
12. Cselekedetek 20:7.
13. Lásd Cselekedetek 2:42.
14. Lásd 3 Nefi 9:19–20; 18:1–11; 20:3–9; 26:13.
15. 3 Nefi 18:6.
16. 3 Nefi 18:7.
17. Lásd Tan és a szövetségek 20:75; 27:2; 59:9–12.
18. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Fielding Smith* (2013). 101. „Megítélésem szerint az úrvacsorai gyűlés az egyház összes gyűlése közül a legszentebb és a legszentségesebb” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Fielding Smith*. 99.).
19. Lásd Alma 7:11.
20. Lásd Lukács 22:44; Móziás 3:7; Tan és a szövetségek 19:18.
21. Lásd Zsoltárok 22:17; János 19:33–34; 20:25–27; 3 Nefi 11:14; Tan és a szövetségek 6:37; James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd. ed. (1916), 669.
22. Lásd Máté 28:6; Lukács 24:6, 39; János 20:20; Tan és a szövetségek 76:22–24.
23. Lásd János 6:51–59; Alma 11:42–44; 40:23; 3 Nefi 27:13–15.
24. Lásd Lukács 22:44; Móziás 3:7; Tan és a szövetségek 19:18.
25. Lásd Ésaías 53:5; Máté 26:67; 27:26, 29–30; Márk 14:65; 15:15, 19; Lukács 22:63–65; János 19:1; Móziás 15:5.
26. Lásd Máté 27:35; Márk 15:15; Lukács 23:33; János 19:16, 33–34.
27. Tan és a szövetségek 19:15.
28. Lásd Alma 11:42–45; 3 Nefi 27:13–15.
29. Lásd Mózes 6:55.
30. Lásd Máté 5:27–28; 12:36; Jakab 3:1–13; Móziás 4:29–30; Alma 12:14.
31. Mózes 6:57; lásd még 1 Korinthusbeliek 6:9; Efézusbeliek 5:5; 1 Nefi 10:21; 15:33–34; Alma 7:21; 11:37; 40:26; 3 Nefi 27:19; Tan és a szövetségek 1:31–32.
32. Alma 36:15; lásd még 14. vers; Jelenések 6:15–17; Alma 12:14.
33. 3 Nefi 27:19–20.
34. Lásd 2 Nefi 31:2–21; 3 Nefi 11:31–41; 27:13–22; Tan és a szövetségek 76:40–42, 50–54, 69–70.
35. Lásd 3 Nefi 27:19; lásd még Jelenések 1:5–6; 7:14–15; Alma 5:21; 13:11–12; Ether 13:10–11; Mózes 6:59–60.
36. Tan és a szövetségek 20:77; Moróni 4:3.
37. Lásd Dallin H. Oaks, *His Holy Name* (1998); Dallin H. Oaks, “Taking upon Us the Name of Jesus Christ,” *Ensign*, May 1985, 80–83.
38. Lásd Tan és a szövetségek 20:77, 79; Moróni 4:3; 5:2.
39. Lásd Rómabeliek 15:16; 1 Korinthusbeliek 6:11; 2 Nefi 31:17; Alma 5:54; 13:12; 3 Nefi 27:20; Moróni 6:4.
40. Lásd Tan és a szövetségek 93:6–20.
41. Lásd Tan és a szövetségek 84:22.